

ἐνθ' ἄν.: Σοῦ εἶναι μιὰ γλειφιτσία! Μ. Φιλήντ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γαλίφης, μαλαγάνας, μαριόλος.

γλειφιτσιά ἡ, Κεφαλλ. — Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν., 1,123.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε ι φ ί τ σ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾶ.

Ἡ μειλιχίότης, ὁ κολακευτικὸς τρόπος ἐνθ' ἄν.: "Οποῖον ἔχεις ἀνάγκη, τοῦ κάνεις χίλιες γλειφιτσιές Κεφαλλ. Γλειφιτσιές μοῦ κάνεις Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν., ἐνθ' ἄν. Συνών. γαλιφιᾶ, μαλαγανιᾶ, μαριολιᾶ.

γλειφιτσούδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε ι φ ί τ σ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ῦ δι.

Γλύκισμα σακχαρώδες προσηρμοσμένον ἐπὶ ξυλίνης λαβῆς καὶ λειχόμενον συνήθως ὑπὸ τῶν παιδίων.

γλειφιτσούνι τό, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε ι φ ί τ σ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ῦ νι.

Γ λ ε ι φ ι τ σ ο ῦ δι, τὸ ὅπ. βλ.

γλειφιτσούρι τό, Ἀθῆν. Ἰων. Σῦρ. Τῆν. κ.ᾶ.—Λεξ. Δημητρ. γλειφιτζούρι Ἀθῆν. Ἡπ. (Κουκούλ. Πάργ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) κ.ᾶ. γλειφιτσούρ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. κ.ᾶ.) γλειφιτζούρ' Θεσσ. (Λάρ. κ.ᾶ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε ι φ ί τ σ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ῦ ρι.

Γ λ ε ι φ ι τ σ ο ῦ δι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Πᾶρε μου ἓνα γλειφιτσούρι Ἀθῆν. Πέτα το πιὰ ἀπὸ τὸ στόμα σου αὐτὸ τὸ γλειφιτσούρι, δὲν τὸ βαρέθηκες; Τῆν. Νὰ μοῦ πάρης 'πὸ τὸ παζάρι γλειφιτζούρια καὶ στραγάλια Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. γ λ ε ι φ ι τ σ ο ῦ ρ α, γ λ ε ι φ ι τ σ ο υ ρ ᾶ κ ι, κ ο κ ο ρ ᾶ κ ι, μ α τ ζ ο ῦ ν ι.

γλειφοβολῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ί φ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -β ο λ ῶ.

1) Λεῖχω ἐν συνεχείᾳ: Ἡ γάττα γλειφοβόλαγε τὰ πιᾶτα καὶ σεῖς τὴν καμαρώνετε. 2) Κολακεύω, φέρομαι δουλικῶς, διὰ νὰ ἐπιτύχω κάτι. 3) Ἐν αἰσχυρᾷ σημασίᾳ, καταγλωττίζω.

γλειφόκολος ὁ, ἐνιαχ. γλειφτόκολος Θράκ. (Γέν.) γλειφτοκόλης Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ᾶ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ί φ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ λ ε ί φ τ ω, καὶ τοῦ οὗς. κ ὁ λ ὁ ς.

1) Ὁ τὰ ὀπίσθια λείχων Θράκ. (Γέν.): Αἰνιγμ. — Ποῦ πᾶς, χωριαντέλω; — Τί σὲ μέλλει, τριζόκολε; — 'Κοῦρε δά, γλειφτόκολε, τί μὲ λέγει ἡ χωριαντέλω! (χωριαντέλω = ἡ γαλῆ· τριζόκολος = ἡ μεσάντρα· γλειφτόκολος = τὸ σάβωθρον, πρὸς τὸ ὁποῖον ποιεῖται ἔκκλησιν ἡ ὑπὸ τῆς γαλῆς προσβαλλομένη μεσάντρα). 2) Γ λ ε ι φ ί τ σ η ς 2 Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ᾶ.): Εἶναι φτοῦνος φτοῦ ἓνας γλειφτοκόλης! Οὔλα ἔτσι τὰ καταφέρνει μὲ τὶς μαλαγανιές του ὁ γλειφτοκόλης.

γλειφοκουτάλας ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Δημητρ. Θηλ. ἀγλειφοκουτάλα Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ί φ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀ γ λ ε ί φ ω, καὶ τοῦ οὗς. κ ο υ τ ᾶ λ α.

1) Ὁ οἶνει διὰ τῆς γλώσσης λείχων τὰ ἐπὶ τῆς κουτάλας ὑπολείμματα φαγητοῦ, ὁ λείχων, ὁ λαίμαργος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 2) Μεταφ., ἄνθρωπος εὐτελής, κόλαξ Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀ γ α γ λ ε ι φ τ ᾶ ς. 3) Ὁ πειναλέος Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

γλειφομούνης ὁ, σύνθηθ. γλειφτομούνης πολλαχ. γλειφτουμούνης Θεσσ. (Τρίκερ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ί φ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ λ ε ί φ τ ω, καὶ τοῦ οὗς. μ ο υ ν ῖ.

1) Ὁ λείχων τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον πρὸς πρόκλησιν ἡδονῆς σύνθηθ. 2) Ἀνήθικος πολλαχ. : Δὲ θὰ σ' ἔχουμ' ἰδῶ, γλειφτουμούνη! Ἀντι, φεύγα ἀπουδῶ Θεσσ. (Τρίκερ.)

γλειφοπιατᾶς ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ί φ ω καὶ τοῦ οὗς. π ι ᾶ τ ο.

1) Ὁ λείχων τὰ πιᾶτα, κατ' ἐπέκτ., ὁ λαίμαργος: Μωρέ, τί γλειφοπιατᾶς εἶν' ἐκεῖός. 2) Μεταφ., κόλαξ. Συνών. ἀ γ α γ λ ε ι φ τ ᾶ ς, ἀ ν α γ λ ε ί φ τ η ς, γ λ ε ι φ ί τ σ η ς, γ λ ε ι φ ο κ ο υ τ ᾶ λ α ς, γ λ ε ι φ ο π ι ν ᾶ κ α ς, γ λ ε ι φ ο σ α γ α ν ᾶ ς, γ λ ε ι φ ο ῦ τ σ η ς, γ λ ε ί φ τ η ς, γ λ ε ι φ τ ο π ι ν ᾶ κ α ς, γ λ ε ι φ τ ο σ κ ο υ τ ε λ ᾶ ς, γ λ ε ι φ τ ο σ κ ο υ τ ῆ λ η ς, γ λ ε ι φ τ ο σ κ ο υ τ ε λ ῖ τ η ς, γ λ ε ι φ τ ο τ σ α ν α κ ᾶ ς γ λ ε ί φ τ ρ ο ς, γ λ ε ί ψ α β ο ς γ λ ε ί ψ α ς, γ λ ε ι ψ ι ᾶ ρ ι κ ο ς, γ λ ε ι ψ ο κ ο υ τ ᾶ λ α, γ λ ε ι ψ ο σ α γ ᾶ ν η ς, π ι ν α κ ο γ λ ε ί φ τ η ς, τ σ α ν α κ ο γ λ ε ί φ τ η ς.

γλειφοπινάκας ὁ, Γ. Σουρῆς, Ἀπαντ. 2,230—Λεξ. Γαζ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γλειφοπινάκας Ἀθῆν. Πειρ. κ.ᾶ. — Λεξ. Πρω. γλειφοπινάκης Λεξ. Αἰν. L. Roussel, Grammaire, 326. Θηλ. γλειφοπινάκα Λεξ. Μπριγκ. γλειφοπινάκα Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀγλειφοπινάκα Θράκ. (Ἐπιβάτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ί φ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ λ ε ί φ τ ω, καὶ τοῦ οὗς. π ι ν ᾶ κ ι.

1) Γ λ ε ι φ ο π ι α τ ᾶ ς 1, τὸ ὅπ. βλ., Ἀθῆν. Πειρ. Θράκ. (Ἐπιβάτ. Σαρεκκλ.) — Λεξ. Αἰν. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. L. Roussel, Grammaire, ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς (αὐτὴ) εἶναι μιὰ ἀγλειφοπινάκα, ποὺ δὲν ἔχ' ταίρι Ἐπιβάτ. 2) Μεταφ., ὁ εὐτελής, ὁ κόλαξ, ὁ ταπεινός, ὁ χαμερπής, ὁ παράσιτος Ἀθῆν. Θράκ. (Ἐπιβάτ. Σαρεκκλ.) Πειρ. — Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Γαζ. Αἰν. Πρω. Δημητρ.: Ἀμμα, γλειφοπινάκα! Δὲ bā' νὰ χαθῆς, γλειφοπινάκα! Σαρεκκλ. Τοῦ βάζει λόγια αὐτὸς ὁ γλειφοπινάκας. Κατάφερε καὶ τοῦ πῆρε τὸ μυστικὸ ὁ γλειφοπινάκας Ἀθῆν. Πειρ. || Ποίημ.

Διαβόλου παλιοκαφενέ κ' αἰσχυρὲ γλειφοπινάκα Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. εἰς λ. γ λ ε ι φ ο π ι α τ ᾶ ς 2.

γλειφοσαγανᾶς ὁ, Πελοπν. (Γαργαλ.) κ.ᾶ. γλειφοσαγανᾶς Πελοπν. (Οἶν.) κ.ᾶ.—Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1,188 γλειφτοσαχανᾶς Ἡπ. Θεσσ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γλειφτοσαχανᾶς Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3,685. Θηλ. γλειφοσαγανῶ Πελοπν. (Γαργαλ. Οἶν.) γλειφτοσαγανῶ Πελοπν. (Οἶν.) γλειφτοσαχανῶ Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ί φ ω καὶ τοῦ οὗς. σ α γ ᾶ ν ι. τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Τουρκ. s a h a n.

1) Γ λ ε ι φ ο π ι ν ᾶ κ α ς 1, τὸ ὅπ. βλ., Πελοπν. (Γαργαλ. Καλάβρυτ. Οἶν.) κ.ᾶ.—Νεοελλ. Ἀναλ. Παρνασσ., ἐνθ' ἄν.:

"Εναι ἕνας γλειφοσαγανᾶς τρανὸς Γαργαλ. || Παροιμ. Βρέ, γιατί με λές γλειφοσαγανᾶ; — Γιατί δὲ τ' ἄφησες νὰ τὰ γλείφω ἐγὼ (ἐπὶ τῶν μεμφομένων τοὺς ἄλλους διὰ πράξεις τὰς ὁποίας οἱ ἴδιοι ἐπιδιώκουν) Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. εἰς λ. λειχοπίναξ (Βατραχομ. 100.230). 2) Μεταφ., ὁ κόλαξ, ὁ εὐτελής Ἡπ. Θεσσ. — Ν. Πολίτ., Παροιμ., ἐνθ' ἄν. κ.ά. Συνών. εἰς λ. γλειφοπιᾶς 1.

γλειφοσαλίγκαρος ὁ, ἐνιαχ. ἀγλειφουσαλίγκαρος Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀγλείφω, καὶ τοῦ οὐσ. σαλίγκαρος.

Ὁ λείμαξ. Συνών. γυμνοσάλιαγκας, γυμνοσαλίγκαρος, γυμνοσομιαλός, γυμνοχοχλός, λικασίονας, σκλημιός.

γλειφοσκουτελᾶς ὁ, Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀγλειφοσκουτελᾶς Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) Θηλ. γλειφοσκουτελοῦ Ἄνδρ. Νάξ. ἀγλειφοσκουτελοῦ Μέγαρ. ἀγλειφοσκουτέλα Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀγλείφω, καὶ τοῦ οὐσ. σκουτελᾶς.

Ὁ οἶονεὶ λείχων ἐκ λαιμαργίας τὰ πινάκια, ὁ λαίμαργος Ἄνδρ. Ζάκ. Μέγαρ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) Συνών. βλ. εἰς λ. γλειφοπιᾶς.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γλειφοσκουτέλης ὁ, Θήρ. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Δημητρ. γλειφουχστέλ'ς Σάμ. ἀγλειφουχστέλ'ς Σάμ. γλειφτουσκτέλ'ς Στερελλ. (Ἀράχ.) γλειφτουσκτέλ'ς Θεσσ. (Τρίκερ.) γλειφουσκουτίλους Μακεδ. (Καταφύγ.) Οὐδ. γλειφουσκουτέλο Σκυρ. γλειφτουσκτέλ' Θεσσ. (Τρίκερ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γλείφτω, ἀγλείφω, καὶ τοῦ οὐσ. σκουτέλι. Ὁ τύπ. γλειφοσκουτέλος διὰ τοῦ ἀορ. ἔγλειψα.

1) Ὁ λείχων ἐκ λαιμαργίας τὰ πινάκια, ὁ λαίμαργος Μακεδ. (Καταφύγ.) Σάμ. Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γλειφοπιᾶς. 2) Ὁ πειναλέος Θήρ. 2) Μεταφ., ὑβριστικῶς, ὁ ταπεινός, ὁ κόλαξ Θεσσ. (Τρίκερ.) Σκυρ. — Λεξ. Περίδ. Δημητρ.: "Αἰντι, φεύγα ἀπονδῶ, γλειφτουσκτέλ' Τρίκερ. Εἶναι τούτη ἓνα γλειφουσκουτέλο Σκυρ. Τὸ γλειφουσκουτέλο οὐλῇ τ'ν ὥρα εἶναι τσεῖ αὐτόθ. Συνών. ἀναγλείφτᾶς, γλειφοπιᾶς 2.

γλειφοσκουτελίτης ὁ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλειφοσκουτελέλης.

Ὁ παρασιτικῶς ζῶν. Παροιμ. Γλειφοσκουτελίτης, ἐρημοσπίτης (ὁ εἰς βάρος τῶν ἄλλων ζῶν οὐδόλως προκόπτει). Συνών. βλ. εἰς λ. γλειφοπιᾶς 2.

γλειφοτσανακάς ὁ, ἀμάρτ. γλειφοτσανακάς Ἡπ. Θεσσ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, τὸ ὅπ. βλ., καὶ τοῦ οὐσ. τσανάκι.

Γλειφοπιᾶς, τὸ ὅπ. βλ.

γλειφοῦ ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. γλείφᾶς.

1) Ἡ γλείφουσα κάτι. 2) Ἐπὶ γυναικός, ἡ ἰσχνή.

γλειφούρι τό, ἐνιαχ. γλειφτούρι Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γλείφτω.

Γλύκυσμα λειχόμενον ὑπὸ τῶν παιδίων, ὡς καραμέλα κ.τ.τ. ἐνιαχ.: Γλειφτούρια τῷ βαυδιῶ Θήρ.

γλειφούτης ὁ, ἐνιαχ. ἀγλειφούτ'ς Λευκ. Θηλ. ἀγλειφούτ'ζω Λευκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω καὶ τῆς παραγωγ. κατὰλ. -οῦ- τσης.

Ὁ λαίμαργος, ὁ λιχούδης ἐνιαχ.: Οὐλο καφέδες πίν' εἶν' ἀγλειφούτ'ζω. Συνών. γλειφοπιᾶς.

γλείφτης ὁ, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. κ.ά.) γλείφτ'ς Θεσσ. (Μαυρέλ. Σκήτ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Κατάκαλ. Τριφύλλ. κ.ά.) Πάρ. (Λεῦκ.) γλείφτης Θήρ. γλείφτρος Πόντ. (Ἰνέπ.) γλείφτας Πόντ. γλειφτής Λεξ. Βάιγ. Θηλ. γλείφτρα πολλαχ. γλείφτρια Λεξ. Βάιγ. γλείφτῶ Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γλείφτω. Οἱ τύπ. γλείφτης, γλείφτρα καὶ γλείφτρια καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ λαίμαργος, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐκ τῆς λαιμαργίας τοῦ λείχει τὰ πινάκια Θήρ. Πόντ. (Ἰνέπ.)—Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.: Για' ἐτος πῶς γλείφει τὰ σκουτέλια ὁ γλείφτης Θήρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 2) Μεταφ., αὐτὸς ὁ ὁποῖος ζῇ παρασιτικῶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.): Γλείφτης ποῦ 'ναι, Θεέ μου, καὶ 'φτός! "Ολο ζητᾶ, ὅλο θέλει Ἀπύρανθ. 3) Ὁ κόλαξ, ὁ χαμερπὴς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. κ.ά.): Σιχαίνομαί τσι, γιατί εἶναι γλείφτρες Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡ Θύμιους εἶνι μιγάλους γλείφτ'ς Θεσσ. (Φωτειν.) Συνών. βλ. εἰς λ. ἀναγλείφτᾶς, γλειφοπιᾶς 2. 2) Ἐξάρτημα τοῦ τυπογραφείου, τὸ ὁποῖον μεταφέρει τὴν μελάνην εἰς τὴν πλάκα ὅπου εὐρίσκεται τὸ στοιχειοθετημένον κείμενον Ἀθῆν. κ.ά.

γλειφτολαίμης ἐπίθ. ἐνιαχ. Θηλ. γλειφτολαίμα Πελοπ. (Κορών. Μάν. Ξεχώρ. Σαηδόν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γλείφτος καὶ τοῦ οὐσ. λαιμός.

Ἐπὶ ὀρνίθων, ὁ πετεινὸς ἡ ἡ ὄρνις με λαιμὸν γυμνόν, ἄνευ πτερώματος ἐνθ' ἄν.: Ἐχω ἕναν κοῦρο γλειφτολαίμη καὶ διὰ γλειφτολαίμες πουλλάδες (κοῦρος = πετεινός) Μάν. Ξεχώρ. Συνών. γλαρολαίμης, γκολιάβαρος 2, γκολιαβάρικος, γκολιανός, γυμνολαίμης, ζορκολαίμης, κολόμπαρος, λαιμοκομμένος.

γλειφτός ἐπίθ. Γ. Δροσίν., Πύριν. ρομφ., 53 γλειφτρός Σύμ. Θηλ. γλειφοῦ Πόντ. (Χαλδ.) Οὐδ. γλειφόν Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω.

1) Ὁ ἐκ τῆς χρήσεως λειανθεὶς Γ. Δροσίν., Πύριν. ρομφ., ἐνθ' ἄν.: Ποίημα.

Τῆς πόρτας σου πατῶ τὸ σκαλοπάτι
γλειφτό, χορταριαστό ἀπ' τ' ἀρμυρονέρι.

2) Μεταφ. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἰσχνή, λεπτή Πόντ. (Χαλδ.)

2) Λεῖος Σύμ. Συνών. γλιστερός, γλιστρωτός,

